

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 14. junija 2012*

„Direktiva 93/13/EGS — Potrošniške pogodbe — Nepošteni pogoj o zamudnih obrestih — Postopek izdaje plačilnega naloga — Pristojnosti nacionalnega sodišča“

V zadevi C-618/10,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Audiencia Provincial de Barcelona (Španija) z odločbo z dne 29. novembra 2010, ki je prispela na Sodišče 29. decembra 2010, v postopku

Banco Español de Crédito SA

proti

Joaquínu Calderónu Caminu,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi A. Tizzano (poročevalec), predsednik senata, M. Safjan, M. Ilešič, E. Levits, sodniki, in M. Berger, sodnica,

generalna pravobranilka: V. Trstenjak,

sodna tajnica: M. Ferreira, glavna administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 1. decembra 2011,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Banco Español de Crédito SA A. Herrador Muñoz, V. Betancor Sánchez in R. Rivero Sáez, odvetnice,
- za špansko vlado S. Centeno Huerta, zastopnica,
- za nemško vlado J. Kemper in T. Henze, zastopnici,
- za Evropsko komisijo M. Owsiany-Homung in E. Gippini Fournier, zastopnici,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 14. februarja 2012

izreka naslednjo

* Jezik postopka: španščina.

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago:
  - člena 6(1) Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 2, str. 288);
  - člena 2 Direktive 2009/22/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o opustitvenih tožbah zaradi varstva interesov potrošnikov (UL L 110, str. 30);
  - določb Uredbe (ES) št. 1896/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o uvedbi postopka za evropski plačilni nalog (UL L 399 str. 1);
  - členov 5(1)(l) in (m), 6, 7 in 10(2)(l) Direktive 2008/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2008 o potrošniških kreditnih pogodbah in razveljavitvi Direktive Sveta 87/102/EGS (UL L 133, str. 66), in
  - člena 11(2) Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2005/29/ES z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah) (UL L 149, str. 22).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Banco Español de Crédito SA (v nadaljevanju: Banesto) in J. Calderónom Caminom zaradi plačila zneskov, dolgovanih na podlagi potrošniške kreditne pogodbe, ki sta jo sklenili stranki.

Pravni okvir

Ureditev Unije

Direktiva 87/102/EGS

- 3 Direktiva Sveta 87/102/EGS z dne 22. decembra 1986 o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi s potrošniškimi krediti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 1, str. 326) je v členu 6 določala:

„1. Ne glede na izključitev po členu 2(1)(e) je potrošnik v primeru pogodbe med kreditno ali finančno institucijo in potrošnikom za odobritev kredita v obliki predplačila na tekoči račun, razen na račun kreditnih kartic, ob sklepanju pogodbe ali pred tem obveščen o:

- morebitnem kreditnem limitu,
- letnem odstotku obresti in stroških, ki nastanejo od sklenitve pogodbe, ter o pogojih, pod katerimi se lahko spremenijo,
- postopku za prenehanje pogodbe.

Ta informacija se potrdi pisno.

2. Poleg tega je med trajanjem pogodbe potrošnik obveščen o vsaki spremembi letnega odstotka obresti ali ustreznih stroškov takoj, ko nastopi. Taka informacija je lahko dana v obliki izpiska stanja ali v kateri koli drugi, za države članice sprejemljivi obliki.

3. Tiste države članice, v katerih so tiho sprejete prekoračitve pozitivnega stanja na računu dovoljene, zagotovijo, da je potrošnik obveščen o letnem odstotku obresti in stroških, ki se zaračunajo, ter o vsaki njihovi spremembi, kadar prekoračitev pozitivnega stanja na računu traja več kakor tri mesece.“

4 Člen 7 te direktive je določal:

„V primeru kredita, odobrenega za nakup blaga, države članice določijo pogoje, pod katerimi se blago lahko odvzame, zlasti če potrošnik s tem ne soglaša. Nadalje zagotovijo, da je v primeru, ko kreditodajalec znova poseduje blago, obračun med strankama tak, da se zagotovi, da odvzem ne vodi do neupravičene obogatitve.“

Direktiva 93/13

5 V dvanajsti uvodni izjavi Direktive 93/13 je navedeno:

„ker nacionalni predpisi v njihovi sedANJI obliki dovoljujejo le delno uskladitev; ker ta direktiva zajema zlasti pogodbene pogoje, o katerih se stranki nista dogovorili posamično; ker bi morale imeti države članice možnost, da ob upoštevanju Pogodbe potrošnikom nudijo višjo raven varstva z nacionalnimi predpisi, ki so strožji od te direktive[.]“

6 V enaindvajseti uvodni izjavi te direktive je navedeno:

„ker morajo države članice zagotoviti, da se [nepošteni] pogoji ne uporabljajo v pogodbah, ki jih s potrošniki sklene prodajalec ali ponudnik, in če se taki pogoji vendarle uporabijo, da niso zavezujoči za potrošnika in da pogodba še naprej zavezuje obe stranki na podlagi teh pogojev, če je nadaljnji obstoj mogoč brez [nepoštenih] pogojev[.]“

7 V štiriindvajseti uvodni izjavi iste direktive je navedeno:

„ker morajo imeti sodišča ali upravni organi držav članic na voljo ustrezna in učinkovita sredstva za preprečevanje nadaljnje uporabe [nepoštenih] pogojev v potrošniških pogodbah[.]“

8 Člen 6 Direktive 93/13 določa:

„1. Države članice določijo, da [nepošteni] pogoji, uporabljeni v pogodbi, ki jo s potrošnikom sklene prodajalec ali ponudnik, kakor je določeno z nacionalnim pravom, niso zavezujoči za potrošnika in da pogodba še naprej zavezuje obe stranki na podlagi teh pogojev, če je nadaljnji obstoj mogoč brez [nepoštenih] pogojev.“

2. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da potrošnik ni prikrajšan za varstvo, ki ga zagotavlja ta direktiva, zaradi tega, ker je za pravo, ki se uporablja za pogodbo, izbral pravo države nečlanice, če je pogodba tesno povezana z ozemljem držav članic.“

9 Člen 7(1) te direktive določa:

„Države članice zagotovijo, da v interesu potrošnikov in konkurentov obstajajo ustrezna in učinkovita sredstva za preprečevanje nadaljnje uporabe [nepoštenih] pogojev v pogodbah, ki jih s potrošniki sklenejo prodajalci ali ponudniki.“

10 Člen 8 iste direktive določa:

„Države članice lahko na področju, ki ga ureja ta direktiva, sprejmejo ali ohranijo najstrožje določbe, ki so združljive s Pogodbo [ES], da bi zagotovile najvišjo stopnjo varstva potrošnikov.“

Direktiva 2005/29

11 Člen 11(1) in (2) Direktive 2005/29 določa:

„1. Države članice zagotovijo, da so v interesu potrošnikov z namenom uveljavitve skladnosti z določbami te direktive na voljo ustrezna in učinkovita sredstva za boj proti nepoštenim poslovnim praksam.

[...]

2. V skladu s predpisi iz odstavka 1 države članice prenesejo na sodišča ali upravne organe pooblastila, ki jim v primerih, kjer ocenijo take ukrepe za potrebne, ob upoštevanju vseh interesov in zlasti javnega interesa omogočajo:

(a) odreditev prenehanja ali uvedbo ustreznih sodnih postopkov za odreditev prenehanja nepoštenih poslovnih praks;

ali

(b) če se nepoštene poslovne prakse še ne izvajajo, vendar so tik pred izvedbo, odreditev prepovedi prakse ali uvedbo ustreznih sodnih postopkov, s katerimi se odredi prepoved take prakse,

tudi če ni dokazov o dejanski izgubi ali škodi ali o naklepu ali malomarnosti trgovca.

Države članice prav tako predvidijo, da se ukrepi iz prvega pododstavka sprejmejo po hitrem postopku, in sicer z:

— začasnim učinkom,

ali

— dokončnim učinkom,

ob tem, da je izbira med navedenima možnostma prepuščena državam članicam.

[...]“

Uredba št. 1896/2006

12 V uvodni izjavi 10 Uredbe št. 1896/2006 je navedeno:

„Postopek, uveden s to uredbo, bi moral biti za tožečo stranko dodatno in neobvezno sredstvo, ki ji dopušča, da uporabi postopek, ki ga predvideva nacionalno pravo. Ta uredba ne nadomešča in ne usklajuje obstoječih mehanizmov za izterjavo nespornih zahtevkov v skladu z nacionalnim pravom.“

13 Člen 1 Uredbe št. 1896/2006 določa:

„1. Namen te uredbe je:

(a) z uvedbo postopka za evropski plačilni nalog poenostaviti, pospešiti in zmanjšati stroške sodnih postopkov v čezmejnih zadevah v zvezi z nespornimi denarnimi zahtevki;

in

(b) dopustiti prosti pretok evropskih plačilnih nalogov v vseh državah članicah z določitvijo minimalnih standardov, katerih spoštovanje povzroči, da postanejo nepotrebni vsi vmesni postopki, ki bi jih bilo treba opraviti v državi članici izvršbe pred priznanjem in izvršbo.

2. Ta uredba tožeci stranki ne preprečuje, da bi vložila zahtevek v smislu člena 4 v okviru nekega drugega postopka v skladu s pravom ene od držav članic ali s pravom Skupnosti.“

Direktiva 2008/48

14 Člen 1 Direktive 2008/48 določa:

„Namen te direktive je uskladiti nekatere vidike zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi s pogodbami, ki zajemajo potrošniške kredite.“

15 Člen 5(1) navedene direktive določa:

„1. Preden postane potrošnik zavezan izpolnjevanju kreditne pogodbe ali ponudbe, zagotovi dajalec kredita in, kjer je primerno, kreditni posrednik na temelju kreditnih pogojev dajalca kredita ter, kjer je to primerno, na izraženih preferencah potrošnika in informacijah, ki jih je ta posredoval, potrošniku informacije, da lahko primerja različne ponudbe in se tako zavestno odloči, ali bo sklenil kreditno pogodbo. [...]

Zadevne informacije opredeljujejo:

[...]

(l) veljavno obrestno mero v primeru zapadlih plačil ter pravila za njeno prilagoditev in, kjer je to potrebno, stroške v primeru zamude pri odplačevanju;

(m) opozorilo o posledicah neizvedenih plačil;

[...]“

16 Člen 10(2) iste direktive določa:

„Kreditna pogodba jasno in jedrnato navaja:

[...]

(l) obrestno mero v primeru zapadlih plačil, ki velja ob sklenitvi kreditne pogodbe, ter pravila za njeno prilagoditev in, kjer je to potrebno, vse stroške v primeru zamude pri odplačevanju;

[...]“

Direktiva 2009/22

17 Člen 1(1) Direktive 2009/22 določa:

„Namen te direktive je približati zakone in druge predpise držav članic o opustitvenih tožbah, navedenih v členu 2, s ciljem varstva kolektivnih interesov potrošnikov, vključenih v direktive, ki so našteje v Prilogi I, in tako zagotoviti dobro delovanje notranjega trga.“

18 Člen 2 navedene direktive določa:

„1. Države članice določijo sodišča ali upravne organe, pristojna za odločanje o pravnih sredstvih, ki jih vložijo kvalificirani subjekti v smislu člena 3 in se nanašajo:

(a) na opustitev ali prepoved kakršne koli kršitve z zahtevano nujnostjo in po potrebi v okviru skrajšanega postopka;

[...]

2. Ta direktiva ne posega v pravila mednarodnega zasebnega prava glede veljavnega prava, tako da se običajno uporablja pravo države članice, v kateri kršitev izvira, ali pravo države članice, v kateri ima kršitev posledice.“

Špansko pravo

- 19 Varstvo potrošnikov pred nepoštenimi pogoji je bilo v španskem pravu sprva zagotovljeno s splošnim zakonom 26/1984 o varstvu potrošnikov in uporabnikov (Ley General 26/1984 para la Defensa de los Consumidores y Usuarios) z dne 19. julija 1984 (BOE št. 176 z dne 24. julija 1984, str. 21686, v nadaljevanju: zakon 26/1984).
- 20 Zakon 26/1984 je bil pozneje spremenjen z zakonom 7/1998 o splošnih pogojih pogodb (Ley 7/1998 sobre Condiciones Generales de la Contratación) z dne 13. aprila 1998 (BOE št. 89 z dne 14. aprila 1998, str. 12304), s katerim je bila v špansko nacionalno pravo prenesena Direktiva 93/13.
- 21 Nazadnje je bilo s kraljevo zakonsko uredbo 1/2007 o spremembi splošnega zakona o varstvu potrošnikov in uporabnikov ter ostalih dopolnilnih zakonov (Real Decreto Legislativo 1/2007 por el que se aprueba el texto refundido de la Ley General para la Defensa de los Consumidores y Usuarios y otras leyes complementarias) z dne 16. novembra 2007 (BOE št. 287 z dne 30. novembra 2007, str. 49181, v nadaljevanju: zakonska uredba 1/2007) sprejeto kodificirano besedilo zakona 26/1984, kakor je bilo spremenjeno.

- 22 Člen 83 zakonske uredbe 1/2007 določa:

„1. Nepošteni pogoji so nični po samem pravu in se štejejo za nikoli obstoječe.

2. Ničen del pogodbe se spremeni v skladu s členom 1258 civilnega zakonika in načelom objektivne dobre vere.

Sodišče, ki ugotovi ničnost pogojev, pogodbo spremeni in lahko, kadar se pogodba ohrani, omili pravice in obveznosti strank ter posledice njihovega neučinkovanja, če za potrošnika in uporabnika nastane občutna škoda.

Le kadar je tudi na podlagi pogodbenih preostalih pogojev položaj med strankama neenak in ga ni mogoče popraviti, lahko sodišče razglasi, da je pogodba brez učinka.“

- 23 Člen 1258 civilnega zakonika določa:

„Pogodbe se sklenejo s samim soglasjem in od takrat naprej ne zavezujejo le k izpolnitvi izrecno dogovorjenega, ampak tudi glede vseh posledic, ki so glede na svojo naravo v skladu z dobro vero, poslovnimi običaji in zakonom.“

- 24 Glede postopka izdaje plačilnega naloga zakona o pravnem postopku (Ley de Enjuiciamiento Civil) v različici, ki je veljala na dan, ko je bil uveden postopek v glavni stvari, v členu 812(1) določa pogoje za uporabo tega postopka:

„Postopek izdaje plačilnega naloga lahko sproži vsak, ki od drugega zahteva plačilo zapadlega in izterljivega denarnega dolga, ki ne presega zneska 30.000 EUR, kadar znesek tega dolga dokaže v skladu s tem postopkom:

1. s predložitvijo dokumentov – ne glede na njihovo obliko, vrsto ali materialni nosilec – ki jih je podpisal dolžnik ali vsebujejo njegov žig, stampiljko ali kak drug fizičen ali elektronski znak, ki ga je izdal dolžnik, ali

2. s predložitvijo računov, dobavnic, potrdil, telegramov, faksov ali drugih dokumentov, ki se, čeprav jih enostransko sestavi upnik, običajno uporabljajo za dokumentiranje kreditov in dolgov v enakih razmerjih, kakršno obstaja med upnikom in njegovim dolžnikom.

[...]“

25 Člen 815(1) zakona o pravnem postopku z naslovom „Dopustnost predloga in plačilni nalog“ določa:

„Če so dokumenti, ki so priloženi predlogu, sestavni del dokumentov iz člena 812(2) ali pomenijo *prima facie* dokaz o pravici predlagatelja, ki ga potrjuje vsebina predloga, sodni tajnik odredi dolžniku, naj v roku 20 dni plača predlagatelju in sodišču predloži dokaze o tem plačilu, ali pa naj pred sodiščem v ugovoru na kratko navede razloge, zakaj meni, da ne dolguje celotnega zahtevanega zneska ali njegovega dela [...]“

26 Člen 818(1) zakona o pravnem postopku v zvezi z ugovorom dolžnika določa:

„Če dolžnik pravočasno vloži ugovor, se o sporu dokončno odloči po zaključku ustreznega postopka, razglašena sodba pa postane pravnomočna.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

27 J. Calderón Camino je 28. maja 2007 z Banesto sklenil posojilno pogodbo v višini 30.000 EUR (v nadaljevanju: sporna pogodba) za nakup vozila, ki naj bi „zadostil potrebam gospodinjstva“. Obresti posojila so znašale 7,950 %, EOM (letna efektivna obrestna mera) 8,890 % in zamudna obrestna mera 29 %.

28 Čeprav je bil iztek sporne pogodbe določen na 5. junij 2014, je Banesto menila, da se je iztekla pred tem datumom, ker septembra 2008 še ni bilo plačanih sedem mesečnih obrokov. Tako je 8. januarja 2009 pri Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Sabadell v skladu s španskim pravom vložila predlog za izdajo plačilnega naloga za znesek 29.381,95 EUR, kar je ustrezalo višini neplačanih mesečnih obrokov, skupaj s pogodbenimi obrestmi in stroški.

29 Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Sabadell je 21. januarja 2010 izdalo sklep, v katerem je, prvič, ugotovilo, da je bila sporna pogodba vnaprej oblikovana tipska pogodba, ki je bila sklenjena brez resničnih možnosti za pogajanje in je vsebovala vsiljene splošne pogoje, in da so bile, drugič, 29-odstotne zamudne obresti določene v natipkani določbi, ki se ni razlikovala od preostalega besedila glede vrste črk, velikosti uporabljenih črk ali kakršnekoli posebne odobritve potrošnika.

30 V teh okoliščinah in ob upoštevanju, med drugim, višine obrestnih mer Euribor (Euro interbank offered rate) in Evropske centralne banke (ECB) ter dejstva, da je bila stopnja teh zamudnih obresti za več kot 20 obrestnih točk višja od obresti za posojilo, je Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Sabadell po uradni dolžnosti razglasilo, da je pogoj o zamudnih obrestih *ipso iure* ničen, ker je nepošten, pri tem pa se je sklicevalo na ustaljeno sodno prakso Sodišča na tem področju. To stopnjo je tudi določilo na 19 %, pri čemer se je oprlo na zakonsko obrestno mero in zamudno obrestno mero v nacionalnih proračunskih predpisih od leta 1990 do 2008, ter zahtevalo, naj Banesto ponovno izračuna znesek obresti za obdobje, ki je sporno v sporu, ki mu je predložen.

31 Banesto je ta sklep izpodbijala pri Audiencia Provincial de Barcelona in v bistvu navedla, da Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Sabadell v tej fazi postopka ne bi smelo po uradni dolžnosti ugotoviti ničnosti pogodbenega pogoja glede zamudnih obresti, ki ga je štelo za nepoštenega, niti ga ne bi smelo spremeniti.

32 Audiencia Provincial de Barcelona je v predložitveni odločbi najprej ugotovilo, da španska zakonodaja na področju varstva interesov potrošnikov in uporabnikov sodiščem, ki jim je predložen predlog za izdajo plačilnega naloga, ne daje pravice, da po uradni dolžnosti in *in limine litis* razglasijo ničnost nepoštenih pogojev, ker presoja o njihovi nedopustnosti spada v postopek splošnega prava, ki se uvede le, če dolžnik vloži ugovor.

- 33 V zvezi s pravom Unije je nato navedeno sodišče navedlo, da je Sodišče res razlagalo člen 6(1) Direktive 93/13 tako, da morajo nacionalna sodišča po uradni dolžnosti ugotoviti, ali je nepošteni pogoj ničen in ga potem ne uporabiti, tudi če pogodbene stranke niso podale tovrstnega predloga.
- 34 Vendar po mnenju predložitvenega sodišča Uredba št. 1896/2006, ki natančneje ureja področje plačilnih nalogov na ravni Evropske unije, ne uvaja postopka, v katerem bi sodišče po uradni dolžnosti in *in limine litis* presojalo o nepoštenosti pogojev, ampak le našteva več zahtev in podatkov, ki jih je treba posredovati potrošnikom.
- 35 Enako niti Direktiva 2008/48 o potrošniških kreditnih pogodbah niti Direktiva 2009/22 o opustitvenih tožbah zaradi varstva interesov potrošnikov ne določata postopkovnega mehanizma, ki bi nacionalnim sodiščem nalagal, da po uradni dolžnosti ugotovijo, ali je pogoj, takšen kot je pogoj iz sporne pogodbe, ničen.
- 36 Nazadnje, tudi če prakso, da se v besedilo pogodbe, ki jo prodajalec ali ponudnik sklene s potrošnikom, vključi pogoj o zamudnih obrestih, štejejo za „nepošteno“ v smislu Direktive 2005/29, zakon 29/2009 o spremembi zakonodaje o nepošteni konkurenci in oglaševanju za povečanje zaščite potrošnikov in uporabnikov (Ley 29/2009 por la que se modifica el régimen legal de la competencia desleal y de la publicidad para la mejora de la protección de los consumidores y usuarios) z dne 30. decembra 2009 (BOE št. 315 z dne 31. decembra 2009, str. 112039), člena 11(2) te direktive ni prenesel v špansko pravo, zato nacionalna sodišča nikakor nimajo pooblastila, da po uradni dolžnosti presodijo, ali je ta praksa nepoštena.
- 37 V teh okoliščinah je Audiencia Provincial de Barcelona, ker je imelo pomisleke glede pravilne razlage prava Unije, prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:
- „1. Ali je v nasprotju s pravom [Unije], zlasti s pravom varstva potrošnikov, če nacionalno sodišče po uradni dolžnosti, *in limine litis* in v kateri koli fazi postopka, ne odloči o tem, ali je pogoj o zamudnih obrestih (v tem primeru 29 %) iz potrošniške kreditne pogodbe ničen, oziroma o tem, ali se ta pogodba spremeni? Ali lahko sodišče, ne da bi vplivalo na pravice potrošnika iz zakonodaje [Unije], morebitno presojo takega pogoja prepusti iniciativi dolžnika (z ustreznim postopkovnim ugovorom)?
  2. Kakšna je ob upoštevanju člena 6(1) Direktive [93/13] in člena 2 Direktive [2009/22] v ta namen skladna razlaga člena 83 [zakonske uredbe 1/2007] [...]? Kakšen domet ima v tem pogledu člen 6(1) Direktive [93/13], ki določa, da nepošteni pogoji „niso zavezujoči za potrošnika“?
  3. Ali je mogoče sodni nadzor po uradni dolžnosti in *in limine litis* izključiti, če tožeča stranka v zahtevku jasno določi zamudno obrestno mero, znesek zahtevka, vključno z glavnico in obrestmi, pogodbene kazni in stroške, obrestno mero in obdobje, za katero se obresti zahtevajo (razen, če se po pravu države članice izvora zakonite obresti avtomatično prištejejo k glavnici), in temelj zahtevka, vključno z opisom okoliščin, ki se uveljavljajo kot podlaga za zahtevek in za zahtevane obresti, in pri tem opredeli, ali gre za zakonite ali pogodbene obresti, za kapitalizacijo obresti ali za posojilno obrestno mero, ali je to izračunala tožeča stranka, in število odstotnih točk nad temeljno obrestno mero Evropske centralne banke, kakor je to določeno v Uredbi [št. 1896/2006] o postopku za evropski plačilni nalog?
  4. Ali pri neopravljenem prenosu člena 5[(1)](l) in (m) ter 6 Direktive [2008/48] in člen 10[(2)](l), ko se sklicujejo na „načine prilagoditve“, zavezujejo finančno institucijo, da jasno, posebej in na poudarjenem mestu v pogodbi (ne v besedilu pogodbe ter brez razlikovanja) kot „predpogodbene informacije“ navede podatke o zamudni obrestni meri v primeru neplačila in elemente, ki jih je treba upoštevati za njihovo določitev (finančni stroški, stroški izterjave, ...) ter da vključi opozorilo glede posledic v zvezi s stroški?

5. Ali člen 6(2) Direktive [2008/48] vključuje obveznost sporočitve predčasne zapadlosti kredita ali posojila, zaradi česar se uporabijo zamudne obresti? Ali se uporabi načelo prepovedi neupravičene obogatitve iz člena 7 Direktive [2008/48], kadar kreditna institucija ne zahteva le vračila glavnice (kapitala posojila), temveč tudi posebej visoke zamudne obresti?
6. Ali lahko sodišče, če ni določbe, s katero bi bil opravljen prenos, in ob upoštevanju člena 11(2) Direktive [2005/29] po uradni dolžnosti presodi nepoštenost prakse, da se v besedilo pogodbe vključi pogoj o zamudnih obrestih?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 38 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba Direktivo 93/13 razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države članice, kot je ureditev v postopku v glavni stvari, ki sodišču, ki prejme predlog za izdajo plačilnega naloga, ne dopušča, da po uradni dolžnosti, *in limine litis* ali v kateri koli drugi fazi postopka, presodi o nepoštenosti pogoja o zamudnih obrestih v pogodbi, ki jo je prodajalec ali ponudnik sklenil s potrošnikom, če ta ni podal ugovora.
- 39 Da bi odgovorili na to vprašanje, je najprej treba spomniti, da sistem varstva, ki ga uvaja Direktiva 93/13, temelji na zamisli, da je potrošnik v razmerju do prodajalca ali ponudnika v podrejenem položaju glede pogajalske sposobnosti in ravni obveščenosti, zaradi česar pristopi k pogojem, ki jih je predhodno določil prodajalec ali ponudnik, ne da bi lahko vplival na njihovo vsebino (sodbe z dne 27. junija 2000 v združenih zadevah *Océano Grupo Editorial in Salvat Editores*, od C-240/98 do C-244/98, Recueil, str. I-4941, točka 25; z dne 26. oktobra 2006 v zadevi *Mostaza Claro*, C-168/05, ZOdl., str. I-10421, točka 25, in z dne 6. oktobra 2009 v zadevi *Asturcom Telecomunicaciones*, C-40/08, ZOdl., str. I-9579, točka 29).
- 40 Glede na tak podrejeni položaj člen 6(1) navedene direktive določa, da nepošteni pogoji niso zavezujoči za potrošnika. Kot izhaja iz sodne prakse, gre za zavezujočo določbo, katere namen je formalno ravnotežje med pravicami in obveznostmi sopogodbениkov, določeno s pogodbo, zamenjati z dejanskim ravnotežjem, tako da se med sopogodbениki spet vzpostavi enakost (zgoraj navedeni sodbi *Mostaza Claro*, točka 36, in *Asturcom Telecomunicaciones*, točka 30; sodbi z dne 9. novembra 2010 v zadevi *VB Pénzügyi Lízing*, C-137/08, ZOdl., str. I-10847, točka 47, in z dne 15. marca 2012 v zadevi *Pereničová in Perenič*, C-453/10, točka 28).
- 41 Da bi se zagotovilo varstvo, ki ga zahteva Direktiva 93/13, je Sodišče že večkrat poudarilo, da je neenak položaj med potrošnikom in prodajalcem ali ponudnikom mogoče izravnati samo s pozitivnim posredovanjem zunaj kroga pogodbenih strank (glej zgoraj navedene sodbe *Océano Grupo Editorial in Salvat Editores*, točka 27; *Mostaza Claro*, točka 26; *Asturcom Telecomunicaciones*, točka 31, in *VB Pénzügyi Lízing*, točka 48).
- 42 Sodišče je glede na ti načeli razsodilo, da mora nacionalno sodišče po uradni dolžnosti preizkusiti nepoštenost pogodbenega pogoja, ki spada na področje uporabe Direktive 93/13, in tako izravnati neravnovesje med potrošnikom in prodajalcem ali ponudnikom (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo *Mostaza Claro*, točka 38; sodbo z dne 4. junija 2009 v zadevi *Pannon GSM*, C-243/08, ZOdl., str. I-4713, točka 31; zgoraj navedeni sodbi *Asturcom Telecomunicaciones*, točka 32, in *VB Pénzügyi Lízing*, točka 49).
- 43 Zato se vloga, ki jo pravo Skupnosti na zadevnem področju priznava nacionalnemu sodišču, ne omejuje zgolj na možnost, da se izreče o morebitni nepoštenosti pogodbenega pogoja, ampak vključuje tudi obveznost, da po uradni dolžnosti preuči to vprašanje, če ima za to na voljo potrebne dejanske in pravne elemente (glej zgoraj navedeno sodbo *Pannon GSM*, točka 32).

- 44 V zvezi s tem je Sodišče v odločitvi o predlogu za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo nacionalno sodišče v okviru kontradiktornega postopka, uvedenega na podlagi ugovora potrošnika zoper plačilni nalog, presodilo, da mora to sodišče po uradni dolžnosti preveriti, ali klavzula o izključni krajevni pristojnosti sodišča iz pogodbe, ki je bila sklenjena med prodajalcem ali ponudnikom in potrošnikom, spada na področje uporabe Direktive 93/13, in če spada, po uradni dolžnosti presoditi morebitno nepoštenost take klavzule (zgoraj navedena sodba VB Pénzügyi Lízing, točka 56).
- 45 Vendar se ta zadeva razlikuje od zadev v zgoraj navedenih sodbah Pannon GSM in VB Pénzügyi Lízing, ker se nanaša na opredelitev odgovornosti nacionalnega sodišča na podlagi določb Direktive 93/13 v postopku izdaje plačilnega naloga in to preden je potrošnik vložil ugovor.
- 46 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da kadar nacionalni mehanizmi za izterjavo nespornih dolgov niso usklajeni, pravila za izvedbo nacionalnih postopkov izdaje plačilnega naloga spadajo v nacionalni pravni red držav članic članic na podlagi načela njihove postopkovne samostojnosti, vendar pod pogojem, da niso manj ugodna od tistih, ki urejajo podobne položaje v nacionalnem pravu (načelo enakovrednosti) in da v praksi ne onemogočajo ali čezmerno otežujejo izvajanja pravic, ki jih potrošniku podeljuje pravo Unije (načelo učinkovitosti) (glej v tem smislu zgoraj navedeni sodbi Mostaza Claro, točka 24, in Asturcom Telecomunicaciones, točka 38).
- 47 V zvezi z načelom enakovrednosti je treba navesti, da Sodišče ne more na podlagi ničesar dvomiti o skladnosti predpisov, kakršni so ti v postopku v glavni stvari, s tem načelom.
- 48 Iz spisa je namreč razvidno, da španski postopkovni sistem nacionalnemu sodišču, ki mu je predložen predlog za izdajo plačilnega naloga, ne dopušča niti, da bi po uradni dolžnosti, *in limine litis* ali v kateri koli drugi fazi postopka, preizkusilo, ali je pogoj iz pogodbe, ki jo je prodajalec ali ponudnik sklenil s potrošnikom, nepošten glede na člen 6 Direktive 93/13, če potrošnik ni vložil ugovora, niti, ali je tak pogoj v nasprotju z nacionalnimi predpisi javnega reda, pri čemer je slednje naloga predložitvenega sodišča.
- 49 V zvezi z načelom učinkovitosti je treba opozoriti, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča vsak primer, v katerem se postavi vprašanje, ali neka nacionalna postopkovna določba onemogoča ali čezmerno otežuje uporabo prava Skupnosti, preizkusiti ob upoštevanju položaja te določbe v celotnem postopku, poteku postopka in njegovih posebnosti pred različnimi nacionalnimi sodišči (glej zgoraj navedeno sodbo Asturcom Telecomunicaciones, točka 39 in navedena sodna praksa).
- 50 V obravnavanem primeru iz spisa, predloženega Sodišču, izhaja, da se v skladu s členom 812 zakona o pravnem postopku postopek za izdajo plačilnega naloga uporablja za zapadle, tekoče in izterljive denarne dolgove, katerih znesek ne presega določene vrednosti, ki je v času dejanskega stanja v postopku v glavni stvari znašala 30.000 EUR.
- 51 Da bi upnikom zagotovili enostavnejši dostop do sodnega varstva in da bi postopek potekal hitreje, ta člen določa le to, da morajo upniki predlogu priložiti dokumente, ki dokazujejo obstoj dolga, ni pa jim treba jasno navesti zamudne obrestne mere, natančnega obdobja, v katerem je mogoče zahtevati izpolnitev, in referenčne točke te obrestne mere v razmerju do zakonskih obresti po nacionalnem pravu ali obrestne mere Evropske centralne banke.
- 52 Tako je nacionalno sodišče, ki mu je predložen predlog za izdajo plačilnega naloga, na podlagi členov 815(1) in 818(1) zakona o pravnem postopku pristojno le, da preveri obstoj formalnih pogojev za uvedbo tega postopka in če so ti izpolnjeni, mora ugoditi predloženemu predlogu in izdati izvršljiv nalog, ne sme pa, *in limine litis* ali v kateri koli drugi fazi postopka, preizkusiti utemeljenost predloga glede na informacije, s katerimi razpolaga, razen če dolžnik zavrne plačilo dolga ali poda ugovor v roku 20 dni od datuma vročitve navedenega naloga. Tak ugovor mora obvezno vložiti s pomočjo odvetnika v primeru sporov, ki presegajo zakonsko določeno vrednost, ki je v času dejanskega stanja postopka v glavni stvari znašala 900 EUR.

- 53 V tem okviru je torej treba ugotoviti, da lahko taka postopkovna ureditev, ki sodišču, ki mu je predložen predlog za izdajo plačilnega naloga, ne dopušča, da bi po uradni dolžnosti, *in limine litis* ali v kateri koli drugi fazi postopka, čeprav ima na voljo vse potrebne pravne in dejanske elemente v ta namen, presodilo nepoštenost pogojev v pogodbi, ki jo je prodajalec ali ponudnik sklenil s potrošnikom, če ta ni vložil ugovora, ogrozi učinkovitost varstva iz Direktive 93/13 (glej v tem smislu sodbo z dne 21. novembra 2002 v zadevi Cofidis, C-473/00, Recueil, str. I-10875, točka 35).
- 54 Ob upoštevanju vsega, torej poteka in posebnosti postopka izdaje plačilnega naloga, opisanega v točkah od 50 do 52 te sodbe, obstaja nezanemarljivo tveganje, da zadevni potrošniki ne bodo vložili zahtevanega ugovora, bodisi zaradi posebej kratkega roka, določenega v ta namen, bodisi zato, ker jih stroški sodnega postopka v primerjavi z zneskom zahtevanega dolga odvrtaajo od obrambe, bodisi zato, ker ne vedo ali se ne zavedajo svojih pravic, ali pa zaradi omejene vsebine predloga za izdajo plačilnega naloga, ki ga vložijo prodajalci ali ponudniki, torej zaradi nezadostnosti informacij, ki jih imajo na voljo.
- 55 Zato je dovolj, da prodajalci ali ponudniki namesto rednega civilnega postopka sprožijo postopek izdaje plačilnega naloga, da bi potrošnikom odvzeli ugodnost varstva iz Direktive 93/13, kar pa je tudi v nasprotju s sodno prakso Sodišča, v skladu s katero posebnosti sodnih postopkov, ki med prodajalcem ali ponudnikom in potrošnikom potekajo na podlagi nacionalnega prava, v teh okoliščinah ne morejo biti primerno sredstvo za zagotovitev pravne zaščite, ki jo morajo v skladu z določili te direktive imeti potrošniki (zgoraj navedena sodba Pannon GSM, točka 34).
- 56 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da španska zakonodaja, ki se obravnava v postopku v glavni stvari, ni v skladu z načelom učinkovitosti, ker v postopkih, ki jih sprožijo prodajalci ali ponudniki proti potrošnikom, onemogoča ali močno otežuje uporabo zaščite, ki jo Direktiva 93/13 želi zagotoviti potrošnikom.
- 57 Glede na te preudarke je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba Direktivo 93/13 razlagati tako, da nasprotuje zakonodaji države članice, kot je zakonodaja iz postopka v glavni stvari, ki sodišču, ki mu je predložen predlog za izdajo plačilnega naloga, ne dovoljuje, da bi po uradni dolžnosti, *in limine litis* ali v kateri koli drugi fazi postopka, čeprav ima na voljo vse potrebne pravne in dejanske elemente v ta namen, presodilo nepoštenost pogoja o zamudnih obrestih v pogodbi, ki jo je prodajalec ali ponudnik sklenil s potrošnikom, če ta ni vložil ugovora.

Drugo vprašanje

- 58 Da bi predložitvenemu sodišču podali koristno razlago prava Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 16. decembra 2008 v zadevi Michaniki, C-213/07, ZOdl., str. I-9999, točki 50 in 51), je treba drugo vprašanje v bistvu razumeti v smislu, ali člena 2 Direktive 2009/22 in 6(1) Direktive 93/13 nasprotujeta zakonodaji države članice, kot jo določa člen 83 zakonske uredbe 1/2007, ki nacionalnemu sodišču, kadar ugotovi ničnost nepoštenega pogoja v pogodbi, ki jo je prodajalec ali ponudnik sklenil s potrošnikom, dovoljuje, da to pogodbo prilagodi tako, da spremeni vsebino tega pogoja.
- 59 V zvezi s tem je najprej treba navesti, da postopek v glavni stvari poteka v okviru postopka izdaje plačilnega naloga, ki ga je sprožila ena od sopogodbenic, in ne v okviru opustitvene tožbe, ki jo vložijo „kvalificiran subjekt“ v smislu člena 3 Direktive 2009/22.
- 60 Ta direktiva tako ni uporabljiva v postopku v glavni stvari in zato ni treba podati razlage njenega člena 2.

- 61 Tako se je, da bi odgovorili na zastavljeno vprašanje glede posledic ugotovitve nepoštenosti pogodbenega pogoja, treba sklicevati tako na besedilo člena 6(1) Direktive 93/13 kot na njene cilje in splošno sistematiko (glej v tem smislu sodbi z dne 3. septembra 2009 v zadevi AHP Manufacturing, C-482/07, ZOdl., str. I-7295, točka 27, in z dne 8. decembra 2011 v zadevi Merck Sharp & Dohme Corp., C-125/10, ZOdl., str. I-12987, točka 29).
- 62 V zvezi z besedilom člena 6(1) je treba po eni strani ugotoviti, da prvi del povedi te določbe, ki državam članicam priznava določeno stopnjo avtonomije glede opredelitve pravnih ureditev, ki se uporabljajo glede nepoštenih pogojev, vseeno izrecno nalaga, da določijo, da ti pogoji „niso zavezujoči za potrošnike“.
- 63 V tem kontekstu je Sodišče že imelo priložnost pojasniti to določbo tako, da morajo nacionalna sodišča, ki ugotovijo nepoštenost pogodbenih pogojev, ugotoviti vse posledice, ki lahko v skladu z nacionalnim pravom iz tega izhajajo, da navedeni pogoji za potrošnike ne bi bili zavezujoči (glej zgoraj navedeno sodbo Asturcom Telecomunicaciones, točka 58; sklep z dne 16. novembra 2010 v zadevi Pohotovost, C-76/10, ZOdl., str. I-11557, točka 62, in zgoraj navedeno sodbo Pereničová in Perenič, točka 30). Kot je bilo opozorjeno v točki 40 te sodbe, gre namreč za zavezujočo določbo, s katero se želi formalno ravnovesje med pravicami in obveznostmi sopogodbentikov zamenjati z dejanskim ravnovesjem, tako da se med njima spet vzpostavi enakost.
- 64 Po drugi strani je treba navesti, da je zakonodajalec Unije v drugem delu povedi člena 6(1) Direktive 93/13 in v njeni enaindvajseti uvodni izjavi izrecno določil, da pogodba, ki jo potrošnik sklene s prodajalcem ali ponudnikom, še naprej zavezuje obe stranki „na podlagi teh pogojev“, če je nadaljnji obstoj mogoč „brez nepoštenih pogojev“.
- 65 Tako iz besedila odstavka 1 navedenega člena 6 izhaja, da morajo nacionalna sodišča le zavrniti uporabo nepoštenega pogodbenega pogoja tako, da nima zavezujočih učinkov za potrošnika, ne smejo pa spremeniti njegove vsebine. Ta pogodba mora načeloma še naprej obstajati brez kakršnekoli drugačne spremembe, kot je ta, ki izhaja iz izbrisa nepoštenih pogojev, če je v skladu s pravili nacionalnega prava pravno mogoča kontinuiteta pogodbe.
- 66 To razlago, med drugim, potrjujeta cilj in splošna zgradba Direktive 93/13.
- 67 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča je namreč ta direktiva kot celota sredstvo, ki je nujno za dokončanje nalog, ki so zaupane Evropski uniji, ter zlasti za zvišanje ravni in kakovosti življenja v Uniji (glej zgoraj navedene sodbe Mostaza Claro, točka 37; Pannon GSM, točka 26, in Asturcom Telecomunicaciones, točka 51).
- 68 Zato glede na naravo in pomen javnega interesa, na katerem temelji varstvo potrošnikov, ki so v slabšem položaju v primerjavi s prodajalci ali ponudniki, Direktiva 93/13 – kot izhaja iz njenega člena 7(1) v povezavi z njeno enaindvajseto uvodno izjavo – nalaga državam članicam, da zagotovijo ustrezna in učinkovita sredstva „za preprečevanje nadaljnje uporabe nepoštenih pogojev v pogodbah, ki jih s potrošniki sklenejo prodajalci ali ponudniki“.
- 69 V tem okviru je torej treba ugotoviti, da bi – kot je navedla generalna pravobranilka v točkah od 86 do 88 sklepnih predlogov – če bi nacionalno sodišče smelo spremeniti vsebino nepoštenih pogojev v takih pogodbah, taka pristojnost lahko ogrozila uresničitev dolgoročnega cilja iz člena 7 Direktive 93/13. Ta pristojnost bi namreč prispevala k temu, da bi se za prodajalce ali ponudnike odpravil odvratilni učinek le s preprosto neuporabo takih nepoštenih pogojev za potrošnika (glej v tem smislu zgoraj naveden sklep Pohotovost, točka 41 in navedena sodna praksa), ker bi ti prodajalci ali ponudniki še naprej skušali uporabljati te pogoje, če bi vedeli, da lahko nacionalno sodišče, če bo ugotovilo njihovo ničnost, pogodbo vseeno dopolni v potrebnem obsegu tako, da se zagotovi interes teh prodajalcev ali ponudnikov.

- 70 Zato taka pristojnost, če bi bila priznana nacionalnemu sodišču, sama po sebi ne bi mogla zagotoviti tako učinkovitega varstva potrošnikov, kot bi bilo v primeru zavrnitve uporabe nepoštenih pogojev. Ta pristojnost prav tako ne bi mogla več temeljiti na členu 8 Direktive 93/13, ki državam članicam pušča možnost, da na področju, ki ga ureja ta direktiva, sprejmejo ali ohranijo strožje določbe, ki so v skladu s pravom Unije, ker zagotavljajo višjo raven varstva potrošnika (glej sodbo z dne 3. junija 2010 v zadevi Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Madrid, C-484/08, ZOdl., str. I-4785, točki 28 in 29, in zgoraj navedeno sodbo Pereničová in Perenič, točka 34).
- 71 Zato iz teh preudarkov izhaja, da člena 6(1) Direktive 93/13 ni mogoče razumeti tako, da nacionalnemu sodišču, če ugotovi obstoj nepoštenega pogoja v pogodbi, ki jo je prodajalec ali ponudnik sklenil s potrošnikom, dovoljuje, da spremeni vsebino tega pogoja, namesto da bi le zavrnilo njegovo uporabo za potrošnika.
- 72 V zvezi s tem mora predložitveno sodišče ugotoviti, katere nacionalne predpise je treba uporabiti v sporu, ki mu je predložen, ter ob upoštevanju celotnega nacionalnega prava in ob uporabi načinov razlage, ki jih nacionalno pravo priznava, narediti vse, kar je v njegovi pristojnosti, da zagotovi polni učinek člena 6(1) Direktive 93/13 in doseže rešitev v skladu z njenim ciljem (glej v tem smislu sodbo z dne 24. januarja 2012 v zadevi Dominguez, C-282/10, točka 27 in navedena sodna praksa).
- 73 Glede na navedeno je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 6(1) Direktive 93/13 razlagati tako, da nasprotuje zakonodaji države članice, kot je člen 83 zakonske uredbe 1/2007, ki dovoljuje nacionalnemu sodišču, da če ugotovi ničnost nepoštenega pogoja v pogodbi, ki jo je prodajalec ali ponudnik sklenil s potrošnikom, navedeno pogodbo prilagodi tako, da spremeni vsebino tega pogoja.

Tretje do šesto vprašanje

- 74 Predložitveno sodišče s tretjim do šestim vprašanjem v bistvu sprašuje Sodišče, prvič, o odgovornostih nacionalnih sodišč na podlagi Uredbe št. 1896/2006 in Direktive 2005/29, kadar preverjajo pogodbeni pogoj o zamudnih obrestih, kot je pogoj iz postopka v glavni stvari, in drugič, o obveznostih finančnih ustanov glede uporabe zamudnih obresti v kreditnih pogodbah v smislu členov 5(1)(l) in (m), 6, 7 in 10(2)(l) Direktive 2008/48.
- 75 Kraljevina Španija in Evropska komisija zatrjujeta, da ta vprašanja niso dopustna, ker predpisov prava Unije, na katera se nanašajo, ni mogoče uporabiti v postopku v glavni stvari in da zato njihova razlaga ne bo koristila predložitvenemu sodišču pri razrešitvi tega spora.
- 76 V zvezi s tem je treba najprej opozoriti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso v okviru postopka, določenega v členu 267 PDEU, ki temelji na jasni ločitvi nalog med nacionalnimi sodišči in Sodiščem, zgolj nacionalno sodišče pristojno za ugotavljanje in presojo dejanskega stanja spora o glavni stvari ter za razlago in uporabo nacionalnega prava. Le nacionalno sodišče, ki odloča o sporu in mora prevzeti odgovornost za sodno odločitev, ob upoštevanju posebnosti zadeve presoja tako nujnost kot tudi ustreznost vprašanj, ki jih predloži Sodišču. Zato je Sodišče, kadar se predložena vprašanja nanašajo na razlago prava Unije, načeloma dolžno odločiti (sodbe z dne 12. aprila 2005 v zadevi Keller, C-145/03, ZOdl., str. I-2529, točka 33; z dne 18. julija 2007 v zadevi Lucchini, C-119/05, ZOdl., str. I-6199, točka 43, in z dne 11. septembra 2008 v zadevi Eckelkamp in drugi, C-11/07, ZOdl., str. I-6845, točki 27 in 32).
- 77 Zato lahko Sodišče predlog nacionalnega sodišča za sprejetje predhodne odločbe zavrne samo, če je jasno, da zahtevana razlaga prava Unije nima nobene zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora o glavni stvari, če je problem hipotetičen ali če Sodišče nima na voljo pravnih in dejanskih elementov, ki so potrebni za to, da bi lahko na zastavljena vprašanja dalo koristne odgovore (glej zlasti sodbi z dne

5. decembra 2006 v združenih zadevah Cipolla in drugi, C-94/04 in C-202/04, ZOdl., str. I-11421, točka 25, in z dne 1. junija 2010 v združenih zadevah Blanco Pérez in Chao Gómez, C-570/07 in C-571/07, ZOdl., str. I-4629, točka 36).

- 78 Ugotoviti je torej treba, da je obravnavani primer prav tak.
- 79 Natančneje, v zvezi s tretjim vprašanjem je treba navesti, da razlaga Uredbe št. 1896/2006 ni pomembna za odločitev, ki jo mora predložitveno sodišče sprejeti v sporu, o katerem odloča. Po eni strani je namreč treba ugotoviti, da dejansko stanje spora o glavni stvari – kot izhaja iz spisa, predloženega Sodišču – ne spada na področje uporabe te uredbe, ki v skladu s členom 1(1) zadeva le čezmejne zadeve, temveč zanj veljajo izključno določbe zakona o pravnem postopku. Po drugi strani je treba omeniti, da ta uredba, kot to izrecno izhaja iz uvodne izjave 10, ne nadomešča in ne usklajuje obstoječih mehanizmov za izterjavo nespornih zahtevkov, določenih z nacionalnim pravom.
- 80 V zvezi s četrtem vprašanjem je jasno, da določb členov 5(1)(l) in (m), 6 in 10(2)(l) Direktive 2008/48, katerih razlago predlaga predložitveno sodišče, ni mogoče *ratione temporis* uporabiti v postopku v glavni stvari, ker se ta nanaša na dejstvo, da naj bi J. Calderón Camino domnevno nepravilno izvršil kreditno pogodbo, ki jo je 28. maja 2007 sklenil z Banesto.
- 81 V zvezi s tem namreč zadošča navedba, da je Direktiva 2008/48 v skladu s členi 27, 29 in 31 začela veljati 11. junija 2008 in da so morale države članice sprejeti ukrepe, potrebne za uskladitev s to direktivo, pred 11. junijem 2010, ko je bila Direktiva 87/102 razveljavljena. Poleg tega je člen 30(1) iste direktive izrecno določil, da se ne uporablja za kreditne pogodbe, ki obstajajo na dan, ko začnejo veljati nacionalni izvedbeni ukrepi.
- 82 V zvezi s petim vprašanjem, s katerim se, prvič, želi izvedeti, ali člen 6(2) Direktive 2008/48 zavezuje kreditno ustanovo, da obvesti o predčasnem izteku kredita ali posojila, da bi lahko uporabila zamudne obresti, in drugič, ali se je mogoče sklicevati na načelo prepovedi neupravičene obogatitve iz člena 7 iste direktive, kadar ta kreditna ustanova zahteva poleg povračila glavnice tudi posebej visoke zamudne obresti, je najprej treba navesti, da se je predložitveno sodišče s tem vprašanjem – kot je razvidno iz predloženega spisa Sodišču – dejansko želelo sklicevati na ustrezne člene Direktive 87/102, ki so edineupoštevne določbe za predmet tega vprašanja.
- 83 Vendar tudi če bi priznali, da je to dejanski namen petega vprašanja (glej v tem smislu sodbo z dne 18. novembra 1999 v zadevi Teckal, C-107/98, Recueil, str. I-8121, točki 34 in 39), je treba ugotoviti, da – kot je navedla tudi generalna pravobranilka v točkah 99 in 100 sklepnih predlogov – nič v predložitvenem sklepu ne kaže na to, da bi v sporu o glavni stvari obstajal problem bodisi v zvezi z obveznostjo, da se potrošnika predhodno obvesti o vsaki spremembi letne obrestne mere, bodisi v zvezi z vračilom blaga upniku, ki je privedlo do njegove neupravičene obogatitve.
- 84 Tako je očitno, da je peto vprašanje hipotetično, ker razlaga navedenih določb Direktive 87/102 nima nobene zveze s predmetom spora o glavni stvari.
- 85 Nazadnje, glede šestega vprašanja, ali je treba člen 11(2) Direktive 2005/29, ker ta ni bila prenešana, razlagati tako, da sme nacionalno sodišče po uradni dolžnosti preveriti, ali je poslovna praksa, da se v besedilo pogodbe vključi pogoj o zamudnih obrestih, nepoštena, zadošča ugotovitev – kot je navedla tudi generalna pravobranilka v točki 106 sklepnih predlogov – da v predložitvenem sklepu nič ne kaže na to, da bi Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Sabadell, ki je izdalo sklep o zavrnitvi predloga za izdajo plačilnega naloga, dejstvo, da je Banesto v kreditno pogodbo, ki jo je sklenila z J. Calderónom Caminom, vključila pogoj o zamudnih obrestih, kot je ta iz postopka v glavni stvari, opredelilo za nepošteno poslovno prakso v smislu navedene direktive.
- 86 Ugotoviti je še treba, da predložitveno sodišče v odločbi razvija ugotovitve, s katerimi pojasnjuje navedeno vprašanje, pri čemer se izrecno sklicuje na „morebitno nepošteno poslovno prakso bančne ustanove“.

- 87 Zato je jasno, da je razlaga Direktive 2005/29 le hipotetična glede na predmet spora o glavni stvari. V tem kontekstu dejstvo, da ta direktiva ni bila prenešana, ni pomembno za rešitev tega spora.
- 88 Zato je glede na navedene preudarke treba razglasiti, da vprašanja od tretjega do šestega, ki jih je zastavilo predložitveno sodišče, niso dopustna.

Stroški

- 89 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

- 1. Direktivo Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah je treba razlagati tako, da nasprotuje zakonodaji države članice, kot je zakonodaja iz postopka v glavni stvari, ki sodišču, ki mu je predložen predlog za izdajo plačilnega naloga, ne dovoljuje, da bi po uradni dolžnosti, in limine litis ali v kateri koli drugi fazi postopka, čeprav ima na voljo vse potrebne pravne in dejanske elemente v ta namen, presodilo nepoštenost pogoja o zamudnih obrestih v pogodbi, ki jo je prodajalec ali ponudnik sklenil s potrošnikom, če ta ni vložil ugovora.**
- 2. Člen 6(1) Direktive 93/13 je treba razlagati tako, da nasprotuje zakonodaji države članice, kot je člen 83 zakonske uredbe 1/2007 o spremembi splošnega zakona o varstvu potrošnikov in uporabnikov in drugih dopolnilnih zakonov (Real Decreto Legislativo 1/2007 por el que se aprueba el texto refundido de la Ley General para la Defensa de los Consumidores y Usuarios y otras leyes complementarias) z dne 16. novembra 2007, ki dovoljuje nacionalnemu sodišču, da če ugotovi ničnost nepoštenega pogoja v pogodbi, ki jo je prodajalec ali ponudnik sklenil s potrošnikom, navedeno pogodbo prilagodi tako, da spremeni vsebino tega pogoja.**

Podpisi